

Kamperfoelie - Marjorie van Dooren

Ik schrik wakker van een geluid dat ik niet thuis kan brengen. Even denk ik dat ik het gedroomd heb, maar dan hoor ik het nog een keer. Een zacht schrapend geknars recht onder mijn open slaapkamerraam. Ik houd mijn adem in terwijl ik doodstil onder mijn dekbed lig. Alsof elke beweging die ik maak, buiten te horen is. Vlakbij de achterdeur valt iets op de grond. Metaal op steen, gevolgd door het geluid van snelle voetstappen. Ik slaak bijna een kreet, maar kan hem nog net inhouden. Op de tast zoek ik naar de honkbalknuppel die onder het kussen naast me ligt. Koud, glad staal. Claudia had dus toch gelijk toen ze het ding mee naar kantoor bracht. ‘Neem hem nou maar mee’, zei ze. ‘Ik vertrouw die eikel voor geen meter. Al doe je het maar voor mijn gemoedsrust.’

Met de knuppel in mijn handen laat ik me uit bed glijden, waarna ik voorzichtig op mijn tenen naar het raam sluip. Door een spleet tussen de gordijnen gluur ik naar buiten. In mijn achtertuin is het aardedonker. De buitenlamp bij het schuurtje is al een eeuwigheid kapot. Dat krijg je als je geen man in huis hebt. De takken van een struik bewegen in de wind, maar verder zie ik helemaal niks. Mijn hart klopt in mijn keel en ik denk koortsachtig na over wat ik moet doen. De politie bellen heeft geen zin. In het dorp waar ik woon, is al jarenlang geen politiebureau meer en de dichtstbijzijnde post zit ruim twintig kilometer verderop. Claudia hoeft ik ook niet te bellen. Die neemt haar telefoon nooit mee naar bed. Voor vreemde kerels is ze over het algemeen niet zo bang, maar de straling van een telefoon vertrouwt ze voor geen meter. Ik luister nog een keer met ingehouden adem. In huis is het volkomen stil en buiten hoor ik ook niks meer. Misschien heb ik het me toch verbeeld. Eerlijk gezegd, kan ik me ook niet voorstellen dat John zo ver zou gaan. Zijn berichtjes begonnen zo onschuldig. De dag nadat ik het had uitgemaakt, kreeg ik het eerste Whatsappje: ‘Ik wil je terug’. In eerste instantie was ik nog gevlijd door zijn hartenkreet, maar ik kon me inhouden en reageerde niet. Daarna volgden er snel meer berichtjes. Via Whatsapp, SMS en uiteindelijk ook via mijn werkmail. Ze werden bovendien dreigender. ‘Je bent van mij.’ ‘Ik laat je niet gaan.’ ‘JE BENT NOG NIET VAN ME AF!’ Ik liet ze aan Claudia lezen. ‘Zie je nou wel...’, zei ze. ‘Ik zag meteen dat die vent niet spoorde. Daar heb ik inmiddels wel een beetje kijk op. Je had echt naar me moeten luisteren.’

Nog geen maand geleden hadden we samen een profiel op Tinder voor mij aangemaakt. Claudia had zelf regelmatig een date via de online dating-app en was er erg enthousiast over. Heel serieus was het allemaal niet, maar haar weekenden waren in elk geval een stuk spannender dan de mijne. Bovendien was ik het alleen op de bank zitten meer dan zat. Samen bekeken we de foto's van mannen op mijn telefoon, maar bij de meeste hoefde ik niet lang na te denken. Ondanks vijf jaar in mijn eentje was ik kennelijk toch nog kieskeurig. John was de eerste waar ik bij twijfelde. ‘Nee,

nee, nee....', zei Claudia resoluut. 'Weg ermee. Dat is er weer zo eentje met een nep-profiel. Die zijn niet te vertrouwen.' Maar ik was eigenwijs. 'Ik moet er toch af en toe ook eentje liken', zei ik terwijl ik op het hartje klikte. 'Anders wordt het nooit wat.' En zo belandde John op mijn korte lijstje met interessante mannen. Nog diezelfde avond had ik een match met hem en binnen een week een date. Daarna ging het snel. John leek alles te zijn wat hij online had beloofd. Attent, charmant en zorgzaam. Zelfs Claudia moest, na de zoveelste bos rode rozen en champagne op bed, toegeven dat ze er ook wel eens naast zat. Maar ondanks alle verwennerij was ik niet verliefd op John. Zijn aandacht benauwde me zelfs een beetje, al wist ik niet precies waarom. En daarom zette ik er na drie weken een punt achter, waarna de berichtjes begonnen.

Net op het moment dat ik terug wil lopen naar bed, hoor ik weer voetstappen in de tuin en zie ik de kamperfoelie heftig heen en weer bewegen. Er loopt echt iemand. Nu weet ik het zeker. Op mijn blote voeten ren ik via de overloop naar mijn werkkamer die uitkijkt over de straat. Aan de overkant brandt bij één huis licht. Rob is nog wakker. Hij woont nog niet zo lang bij me in de straat en ik ken hem eigenlijk nauwelijks. Maar op dit moment is hij mijn beste optie. Snel trek ik wat kleren aan; een trainingsbroek, een t-shirt en een paar gympen. Onderweg naar beneden voel ik hoe mijn hart als een razende tekeer gaat. Ik pruts onhandig met het slot van de voordeur en sprint dan zo hard als ik kan naar de overkant. Als Rob nou maar echt thuis is. Als hij maar open doet. De wind blaast guur door de straat en het regent een beetje. Even meen ik dat er iemand achter me loopt, maar als ik omkijk zie ik alleen een kat oversteken. Ik bel aan, maar de deur blijft gesloten. Weer hoor ik voetstappen. Dit keer in het steegje naast het huis van Rob. In paniek druk ik nog een keer op de bel en als dat niet helpt, bons ik met beide handen op het matglazen raam in de voordeur. Het lijkt een eeuwigheid te duren, maar dan zie ik het profiel van Rob verschijnen. De voordeur zwaait open en daar staat mijn overbuurman. In zijn hand heeft hij een schroevendraaier. Er zit modder op zijn broek en zijn haar is nat. In de hal van zijn huis hangt een bekende, zoete geur. Het is de geur van kamperfoelie.